

Ruta Darbiņa
Raitis Kalniņš

Lustīga strādāšan'

Mākslinieks *Uldis Baltutis*

ISBN 9981-757-90-0

© Ruta Darbiņa, Raitis Kalniņš, teksts, 2006
© Uldis Baltutis, vāks, 2006
© «Izdevniecība Avots», 2006

Smiekls vien...

Par ko šodien stāsta anekdotes? Par politiķiem, par valdību, par blondīnēm, par dzērājvīriem. Nu, to jūs paši labi zināt. Bet par žurnālistiem? Redz, nekas īpašs nav dzirdēts. Lai gan žurnālista profesija pasaulē tūdaļ aiz ogļračiem tiek uzskatīta par otru bīstamāko, kas arī atbilst patiesībai, taču tā ir arī viena stipri dulla profesija, jo tās pārstāvji vai ik dienas iekuļas vismulķīgākajās situācijās vai tās rada paši. Un ne aiz dumja prāta. To it kā paģēr pati profesija.

Tad nu šajā grāmatā pasmiesimies par sevi paši, bet jums lai lustīga lasīšana. Pieļauju arī krampjus vēderā, jo kas tad no tiesas pagarina dzīvī? Tikai priecīgs un gaišs prāts.

Gadiem ejot, tas prāts jau kļūst lēnīgāks un laikus brīdina: nedari mulķības! Ko par tevi domās citi? Bet ko niekus! Lai viņi redz un saprot, ka cilvēki vien esam, kam nekā jauna aiz ādas nekad nav bijis, bet tikai prieks iztrakoties un sevi apliecināt. Dažkārt gan ne visai gudri, bet vismaz ir ko atcerēties un citiem pastāstīt. Man, piemēram, liels prieks par kādu šodien ļoti pazīstamu arhitektu, kurš meitenēm mīlēja dāvāt ziedus. Vai nav lielisks žests? Taču joks slēpās tajā apstāklī, ka ne reizi šis vīrs ziedus nebija pircis, bet gan *izravējis* kāda parka apstādījumos. Huligānisms – tā sacīs daudzi! Arī tesa. Taču ko jūs teiktu par dāvanā saņemtu ziedu pušķi, kas nooplūkts miliču acu priekšā pašā Rīgas centrā, *Volda* pakājē? Savā ziņā varoñdarbs, vai ne?

Tad nu šos ievada vārdus samunsturēšu no visdažādāko notikumu druskām kā vecāsmātes lupatdeķi, kur trakulīgā sarkanā krāsa mīsies ar mierīgi zaļgano, elēģiskā zilā ar tīri balto...

...Liepājā kārtējo reizi notiek mūzikas festivāls *Liepājas dzintars*. Savā autobusā pa ceļam līdzi paņemam arī ansambļa *Menuets* dalībniekus un viņu toreizējo vadītāju Jāni Blūmu. Nodomāju: tāds izdevīgs gadījums, ceļš tāls, pagūšu no intervēt gan *Menueta* puišus, gan vadītāju, jo Liepājā priekšā citi darbi, šis būs padarīts. Doma laukumā iekāpjam autobusā, un, kolīdz durvis aizveras, Jānis Blūms atver muti. Tā līdz pašai Liepājai, kur nu, līdz tam, kad viesnīcā mums izsniedza numuru atslēgas, Blūms muti neaizvēra. Neviena netika pie vārda... Lūk, kādas spējas cilvēkam bija!

...Rojā notiek *Dzirksteles* klausītāju konference, kur aicinājām piedalīties arī raidījuma viesus – slaveno Raimondu Paulu un tolaik mazāk zināmo komponistu Juri Karlsonu. Viņš bija nolēmis vērtējumam nodot savas tikko radītās dziesmas *Pēkons nāk un iesper lielā liepā...* pirmskaņojumu, ko dziedāja Margarita Vīlcāne. Par Raimonda Paula dziesmām viss skaidrs. Klausītāji tās uzņem ar sirsnīgu mīlestību, bet ko teiks par viņa darbu? Dziesma izskan. Zālē klusums. Tad piecejas kāds vīrs gados un saka: «Komponist, es vēlu jums visu turpmāko dzīvi rakstīt tikai tādu mūziku kā šī dziesma. Tā izrāva laukā dvēseli.» Un Juris visu mūžu tā arī ir darījis. Šādu mūziku rakstījis.

Bet tad Juri Karlsonu iesauca armijā. Labi, ka viņš palika tepat Latvijā, Ādažos. Taču mākslinieka sirdij tur nebija viegli. Vai ik nedēļu saņēmu vēstules, ko viņš pats bija nodēvējis par *dvēseles caureju*. Bija skaidrs: ja puism ir grūti, viņu vajag *prišināt*, jābrauc ciemos. Sarunāju ar Andreju Lihtenbergu, kurš tolaik skaitījās tāds kā *biezais*, jo viņam bija mašīna. Gan mūs aizvedīšot. Arī dāvana jāsagatavo. Īsti nevar saprast, ko uz tādu armiju lai ved. Ek, labāk neko prātīgu! Sadabūju no Amerikas sūtītu plast-

masas galda dekoru – tādu kā groziņu, kas pilns ar visādiem dārzājiem (tā teikt, dienestniekam vitamīniem), *krepkumam* salēju ar odekolo-nu *Russkij jes* (lai zina, kur atrodas) un braucām prom. Čelā nevarēju saprast, kāpēc Andrejs, kurš pietiekami daudz domāja par savu balsi, vienā gabalā virināja mašīnas logu. Te ciet, te valā. Bet, kad draudzenes mazā meitiņa žēli novaidējās: «Mammīt, man ir slīkti!» – uzreiz viss kļuva skaidrs. *Russkij jes!*...

...Vienu no saviem raidījumiem *Parole – kino!* Joti biju iecerējusi veltīt izcilajai māksliniecei Veltai Līnei, bet māksliniece savas aizņemtības dēļ ilgu laiku sarunu atlīka, līdz beidzot piezvanīja un sacīja, ka nu varot tikties. Pieteicu studiju un gaidīju *Lielo dienu*. Tās rīts pienāca briesmīgs, ja neteiktu vairāk. Man bija tādas sāpes vēderā, ka šķita – tas tūlit plīsis. Bet bija jāsaņemas, jāsavācas, jo tieši šajā sāpīgajā ritā māksliniecei bija izbrīvēts laiks, lai runātu. Aizvilkos līdz trolejbusa pieturai, trolejbuss pienāca, bet kāju pacelt nevarēju, nežēligi sāpēja vēders. Makā bija palīcis pēdējais piecītis. Paņēmu taksi. Radio man visi jautāja, kas noticis, jo ģimis esot trakoti zajš, bet nebija laika atbildēt, jo pa lielajām durvīm nāca Velta Līne. Aizgājām uz studiju, sākām ierakstu. Pirmais jautājums iznāca tāds stipri samocīts, otrs aizgāja vieglāk, bet pie trešā sāpes pamuka. Vakarā raidījumu daļā nodevu sagatavoto raidījumu un braucu mājās. Iegāju pa durvīm un priekšnamā sakņupu. Kad ātrā *palīdzība* mani nogādāja slimnīcā, steigšus tiku likta uz operāciju galda....

...Maskavā notiek PSRS Žurnālistu savienības kaut kāds tur pēc skaita kongress. Arī es esmu Latvijas delegātu vidū. Pirmajā dienā ierodamies kuplā skaitā un man par šausmām un pārsteigumu uzzinu, ka esmu ie-rindota kongresa prezidijā. Šito (?!) netaisnību! Būt šķirtai no savējiem, tupēt tur, uz bīnes, bet ko tu padarīsi. Jāklausa vien ir. Ar žēlu skatu atvados no mūsējiem un eju uz savu vietu. Mani apsēdina otrajā rindā, tieši aiz valdīšanas. Ar degunu Alijeva pakausī. Pēc suņa garlaicīgi. Ar savējiem

varētu vismaz patriekt, bet te nav ar ko. Visi sveši. Skatos garlaicīgajā Alijeva pakausi. Re, šis pagriež galvu. Ak mūžiņ, kāds spalvu pūlis viņam ausīs! Nemu un skaitu. Labi, ka sākās starpbīdis. Bet arī te no savējiem esmu šķirta. Viņus baro pie viena galda, prezidiju – pie cita. Bet kas par labumiem uz *kungu* galda! Manas acis tādus vēl nebija redzējušas. Žīgli tveru pēc salvetēm un mīcu iekšā pašu labāko, ko nesīšu savējiem. Kārtīgajam un pedantiskajam Imantam Daudišam no pārsteiguma mute valā. Un runa te nebija par audzināšanu vai neaudzinātību, kas izpaudās manā rīcībā. Bet Ivars Ķežbers priecīgs nēma pasniegto cienastu un bāza mutē, ik pa laikam ēšanu pārtraukdams ar stāstiem, kā pats iemācījies prezidijos sēdēt ar *koka gīmi*. «Ar valējām acīm gulēt iemācījos viegli, bet grūtāk bija iemācīties gulēt un vienlaikus it kā pierakstīt runāto,» viņš viltīgi pasmaidīja. Nu amats man rokā. Tā teikt, priecīgs prāts iet caur vēderu. Dodoties atpakaļ uz savu vietu prezidijā, pakēru pilnu somu ar mandarīniem. Sēdēju, lobiju un daivīgas dalīju pa labi, pa kreisi. Izrādās, man līdzās, aiz muguras sasēdināti normāli cilvēki, ne tādi kā pirmajā rindā. Uzkodām augļus, iepazināmies un tad jau kērāmies klāt spēlēt desas. Ko tur vairs piebilst, vienmēr jāprot atrast īsto piegājienu, tad dzīve kļūst skaista...

...Kāpēc šī grāmata tiek veidota kopā ar Raiti Kalnīju? Tāpēc, ka dzīve, reiz savedusi mūs kopā vienā brālībā, nav šķirusi līdz pat šai die-nai. Tāpēc, ka mēs esam vienādi dulli, bet negribētu uzreiz teikt, ka stulbi. Slinki palaikam gan. Kā jau žurnālisti, kas visu dara pēdējā brīdī, bet tāpēc neizdara maz. Viens neliels stāstiņš no mūsu ar Raiti darba dzīves. Abi aizbraucām uz Somersetu, tagadējo Aglonu, lai izveidotu radioraidījumu par toreizējās Aglonas internātskolas bērniem un viņu skolas dzīvi. Bērni forši, mēs – ne mazāk. Sarunu netrūkst no rīta līdz vakaram. Nakšņot esam iekārtoti skolas izolatorā, bet arī vakaros nāk patērzēt skolēni. Mums ir viņus arī ar ko pacienāt. Dienā veikalā

Kaut pateicības diena jau garām

esam nopirkuši Rīgā nerēdzētas konfektes *Prozit*, tādās smukās kastēs. Bēni ēd, acis spīd. Mēs tikai nevaram saprast, kāpēc šie no mums prom dolas tādā jancīgā gaitā. Apēdam pa konfektei arī paši. Va vellos, šitām bombongām iekšā taču ir alkohols! Tā, redz, Rīgā labumus nerēdzējušie žurnālisti apdzirdīja lauku bērnus. Raitis tagad teiktu: šito kaunu! No tiesas, kaunu! Bet Dievs mūs arī par mūsu grēkiem nosodīja. Aizbraukšanas rītā slaidi aizgulējāmies. Tas *pravosts* autobuss no Aglonas uz Rīgu izbrauca, kaut kur gaismai svīstot. Mēs jau skrējām pa plāvu, kad dzirdējām: tas aizrūc prom uz Rīgas pusī. Vienīgais, cita vairs nebūs (tikai otrā rītā). Bet otrā rītā mums jānodod raidījums, kas ir svēta lieta. Likām prom uz ambulanci. Kas zina, varbūt kādu zirgu ie-dos, lai tiekam līdz lielajam ceļam, kur vismaz kāda mašīna brauc. Tur mūsos pat neklausījās. Viņiem bija vienalga, no kurienes mēs esam un kāpēc. Īstenībā nebijām jau arī nekādi vājinieki, kam šāda veida palīdzība vajadzīga. Kājas ir? Ejam! Gāja krustu šķērsu, bet naktī bijām galā, Doma laukumā. Un otrā rītā raidījums gatavs...

Tad nu jūs, mīlie lasītāji, saprotat, uz ko mēs velkam? Uz līksmu laika pavadišanu, uz to, lai jūs mūs iepazītu, kā saka, no labās un no kreisās puses. Bet tās abas, kā zināms, ir labas puses!

RUTA DARBIŅA

Kaut pateicības diena jau garām

Te nu mēs beidzot esam nonākuši – pasaules otras vissenākās profesijas pārstāvji. Līdz solīda apjoma drukasgabalam kārtējo Grāmatu svētku un, cerams, tiem sekojoša zviedru *galda* priekšnojautās. Esam viena *riktīga*, ar labu (!) gaumi sakomplektēta *biedru grupa*, kura nai-

Lustīga strādāšan'

TV meitenes – Liga Blaua un
Olga Utkina.

Kombainieru svētki Ādažos.

Sveiciens no Ulda Zemzara.

R.D.: Man nav citu vārdu: dvēseles.
ALDA un ANDRIS BRIEŽI.

R.K.: Abi šie augstas raudzes profesionāļi esot staltradži, bet viens otram *ragus neliekot*. Varbūt arī tāpēc, ka katrs strādā savā pilsētā un tad grūtāk *krist otram uz nerviem* (vai nav laba uzticīgas ģimenes recepte?!...).

Rokrakstu sabojā rakstot

Divu radošu cilvēku savienība. (Žurnālistika taču arī ir radoša?) Cik daudz pozitīvu paraugu tās visnotāl auglīgai un raženai abpusējai izpausmei un tikpat daudz – pretējam: tā labākajā gadījumā ļāvusi izpausties vienam no dueta, iespējams, spēcīgākajam, spilgtākajam talantam, bet tikpat iespējams, ka ne vienmēr tā... (Vai Rainis bez Aspazijas būtu Rainis?...) Varbūt noteicošās – blakus talantam – ir arī rakstura iezīmes, kad mīlestības vārdā esi spējīgs uzupurēties, iepauzēt, atkāpties, paklusēt un ļaut otram izpausties, jo tas liekas svarīgāk par visu...

Lai dzirkstī jaunrades prieks! Un arī tu tajā piedalies, tāpēc ka saproti: tieši tavs klusais atbalsts sekmē otra centienus!

Pjērs un Marija Kirī, strādādami pie saviem unikālajiem atklājumiem kīmijā, nešķiroja, kura nopolni lielāki, bet dienasgrāmatā fiksēti vārdi: *vienam no mums eksperimentos bija apdedzinātas rokas...* Vienam no mums... Būtībā, vienalga, kuram. Sāp abiem.

Tāpat, ja veiksme, – prieks. Tad nu mēģināsim mūsu kopējā priekā un arī raizēs dalīties.

Jā, redz kā: pat mūsu iniciāļi ir vienādi – A. B. Tāpēc mūsu lomas improvizētajā sarunā būs: Alda un Andris. Bet tās jau nav lomas. Tie esam mēs paši un mūsu pārdomas par kopējo profesiju – žurnālistiku – un ne tikai par to...

A n d r i s: Kad, kā, kur sākās tavas gaitas žurnālistikā? No kura gada Latvijas Radio? Nejaušība, liktenis, varbūt kas cits?

A l d a: Izsapņojuusi dažus *klusos sapņus*, es, vidusskolā mācoties, nolēmu būt skolotāja, jo man šad tad uzticēja mazākajās klasēs aizvietot kādu saslimušu pedagogu, un man tas ļoti patika. Bet, kad mācījos jau 11. klasē, ziemas brīvdienās mani uzaicināja aizstāt korektori Talsu rajona laikrakstā *Padomju Karogs* (šobrīd *Talsu Vēstis*). Un redakcijas gaiss, avizes smarža... Tajos gados katru rindu (petitā, kursīvā vai nonparelī) atlēja svinā un, pamanītās kļūdas labojot, tās vēlreiz vajadzēja salikt, tad atkal novilkta visu lapu, vēlreiz pārskatīt... Mani suģestēja avizes tapšanas process, kā rakstītais vārds kļūst par drukāto, un droši vien vēl lepnumis, ka arī es savu roku pielieku... Kļuvu par avizes korespondenti, rakstīju informācijas par skolu, īsas intervijas. Vēlāk iemācījos maketēt, fotografēt, saņemt arī pirmo rājienu – par gluži klasisku nodrukātu kļūdu – *par vietā pret*, un bildes parakstā varēja lasīt: mūžīga piemiņa varonjiem, kuri cīnījās pret padomju varu! Tajos laikos!!!

Profesijas izvēlē nevaru noliegt savu mērķtiecību, bet lielāka nozīme bijusi Liktenim. Gan pašā sākotnē Talsos, gan vēlāk Rīgā, kad studēju žurnālistiku, publicējos žurnālā *Liesma* un *Rīgas Balsī*.

Vienā patiešām jaukā dienā mani pie telefona aicināja Aija Oša, tolaik LPSR Ministru Padomes Valsts radioraidījumu un televīzijas komitejas Radio Dramaturģijas un mākslas nodaļas vadītāja, jautājot, vai negribu pamēģināt strādāt šajā nodaļā. Cribēt jau varēju, bet toreiz vajadzēja iziet cauri diezgan smalkam *filtrācijas aparātam*, izturēt jautājumu krust-

ugunis arī priekšsēdētāja Ilmāra īverta un viņa vietnieka Pētera Jerāna kabinetos. Uztraukumā neatceros, ko man šie kungi, t. i., biedri, jautāja, bet atceros, kā mani *pieņēma* Gunnars (tolaiķ Gunārs) Treimanis, ar kuru ilgus gadus sēdējām viens otram pretī. Viņa acīs *pacēlos* tāpēc, ka, pateicoties žurnālam *Liesma*, biju paguvusi būt Maskavā, toreiz ļoti slavenajā Tagankas teātrī noskatīties dažas Ļubimova izrādes, tikties ar dažiem šā teātra aktieriem un uzrakstīt *Liesmai*. Profesionāls vērtējums!

Un tā Latvijas Radio kalpoju kopš 1974. gada 14. februāra.

(Kā rakstīju kādā paskaidrojumā, kas pēdējos gados Radio kļuvis visai iecienīts *žanrs*:

Atbildot uz PIEPRĀJUMU Nr. 2/01 – 15. 02, kuru saņēmu 9. janvārī plkst. 15.03, atzīstu, ka esmu rupji pārkāpusi VBS «Latvijas Radio» 2002. gada 13. marta rīkojumu Nr. 15/01-04, parakstīdama caurlaidi 2003. gada pirmā raidījuma «Kultūras rondo» viesiem – rakstnieкам un publicistam Ērikam Hānbergam, kinorežisoram Jānim Streičam, kinozinātniekam Ventam Kainaizim. To darīju tāpēc, ka viesi, apzinīgi būdami un vairīdamies no aukstā laika neparedzētām klizmām, Radio ieradās krietnu pusstundu pirms noteiktā laika. Tobrīd Liegai Piešiņai, kurai vienīgajai ir tiesības parakstīt caurlaides, bija citi svarīgi pienākumi, tāpēc viņu redakcijā nesastapu. Negribēju, ka viesi salst Radio aukstajā priekštelpā (Jānis Streičs uz raidījumu jau ieradās pusslims), tāpēc pati parakstīju caurlaidi un aicināju sava raidījuma dalībniekus siltumā.

Solos turpmāk stingri sekot instrukcijām un rīkojumiem.

Piedodiet, atvainojet! Latvijas Radio un klausītājiem goddevīgi kalpoju kopš 1974. gada 14. februāra (esmu piedzīvojusi arī lielāku savstarpējo uzticēšanos un līdz ar to arī labvēlīgāku radošo klimatu, neapzinot, ka es vai manu raidījumu viesi šajos gados būtu morāli, materiāli vai kā citādi kaitējuši Latvijas Radio mantai, godam un slavai).

A n d r i s: Precīzi! Ar cieņu un smīnu. Arī es, protams, esmu rakstījis paskaidrojumus. Minēšu kaut vienu – Valmieras mēbeļu kombinātā vairāk nekā 14 nostrādātajos gados rakstīto.

Tolaik biju mēbeļu saiņotavas pārzinis. Un kādā rītā bija redzams, ka sagāzusies viena lakoto detaļu kaudze. Nedaudz bojātas dažas no tām. Ceha priekšnieks sacīto nesaprata, lika rakstīt. Mans paskaidrojums bija ūss: vakarā čupa bija kā čupa, no rīta redzu – čupa čupā.

A l d a: Esi strādājis dažādus darbus, bijis dažādos amatos, pat Valmieras pilsētas Izpildkomitejas priekšnieka vietnieks (protams, rakstura un biogrāfijas dēļ – neilgi). Bet – kas tu gribēji būt?

A n d r i s: Gribēju, droši vien varētu būt jurists. Taču radiem nebija *pareizas* biogrāfijas. Man, tādam tipam, tolaik juristos vietas nebija. Lai nebūtu jāiet dienestā, iestājos filologos. Studiju laiks bija ļoti daudzpusīgs. Arī ar filologu žurnāliem *Steidzies Lēnām* un *Ave Sol*, kuru redaktors dažus gadus biju. Tajos publicējās Imants Auziņš, Antons Broks, Harijs Gāliņš, Harijs Hiršs, Imants Lasmanis, Viktors Līvzemnieks, Jānis Sīrbārdis, Astrīda Skurbe, Uldis Norietis un daudzi citi, vairāku numuru mākslinieks bija Ansis Eppers. Kad 1958. gada novembrī žurnālu *Steidzies Lēnām* ievadīja Brīvības piemineklis Harija Hirša fotogrāfijā ar sauli tajās trijās zvaigznēs un parakstu *Preti saulei*, sākās lielas jukas, jo tas piemineklis taču nedrīkstēja nevienā bildē būt, kur nu vēl Latvijas pasludināšanas 40 gadu jubilejas mēnesi... Literatūras katedras vadītājs Arvīds Grigulis lamādamies un draudēdams to lapu ar bildi izplēsa. (Un nākamā numura materiālus nesu viņam uz dzīvokli atrādīt...) Žurnāls ar izrauto fotogrāfiju joprojām man ir Valmierā. Īpaši notikumi bija arī ar izdevumu *Pūt un Palaid*, tajā rakstījām galvenokārt divi, vēl Viktors Līvzemnieks. Tikai diviem numuriem ļāva iznākt, pēdējo reizi tos redzēju čekā... Par šiem un citiem dulliem notikumiem rakstīts manā grāmatā *Dullības*.

R.D.: BAIBA SIPENIECE – cilvēks, kuru uzskatot
prāts kļūst priecīgs un labs.

R.K.: Biezādainos tracina pat vissmalkākais mājiens, un Baiba – šai ļaužu kopai par spīti – gatava tos bārstīt kā no pārpilnības raga. Izdodas kolosāli, vells ar ārā!

Viss ir cilvēka rokās. Tāpēc tās bieži jāmazgā*

Pas de trois ar BAIBU S I P E N I E C I**

R.K.: Mēs roķeles parasti mazgājam nevainībā, vismaz cenšamies...

R.D.: Bet akurāt šobrīd palēkāt jau *pastellēto* pekstiņpolku, pie tam vēl kopā ar televīzijas un radio spīdekli B.S., šķiet, būs vairāk nekā bauda vien.

R.K.: Un ne tikai R.D. un R.K.! Bet sāksim ar kādu citātu, kas tagad, kad brēkdama uzradusies ziemas spelgonā, it kā būtu pat neiederīgs. Raugi – Jaroslavs Hašeks Šveika mutē savulaik ielicis šādus vārdus (atvainojiet, bet es citēju!): «Sūds vien ir no tās vasaras...» Vai nākas piekrīst?

BAIBA: Es atradu mierinājumu, un gribētu, lai tas būtu kā vadmotīvs dzīvošanā visiem: sakiet paldies Dievam, ka vismaz kokiem lapas pērngad izplauka! Arī tas varēja nenotikt.

R.K.: Kā tad! – citādi nebūtu vējam ko kustināt. Bet nu gan sāksim pūst paši savās burās! Man trakoti iepatikās kāda pasena intervija ar vie-

nu no viedajiem. Uz jautājumu, kā šai stresu pilnajā laikā viņš atslābinās, kungs atteica, ka vienkārši nesaspringstot.

(*Sipeniece apetītīgi smej, un «biedru grupa» gatava sākt tincināšanu, iesākumā uzlielot, ka Baibai šī nesaspringšana – vismaz aculiecinieku klātbūtnē – vienmēr izdevusies lieliski.*)

B.: Jā?!... Man kādreiz pat pārmet, ka es dzīvi uztverot pārāk nopietni: *nu kā tu vari tāāā vienkāršot tik sarežģitas lietas?!* Jā, ir bijuši arī šādi aizrādījumi... Vienīgais, kā dēļ būtu vērts saspringt un uztraukties, ir tuvinieku veselība un dzīvība, un – cauri! Par pārējo nav vērts krenķieties.

Punduru priekšā zemu jāklanās*

R.D.: Nu mēs atkal gaidām tavu piekrišanu. Rau, laika gaitā ir konstatēts, ka vislielākās stulbības pasaulē tikušas darītas ar it kā gudru un nopietnu gīmi.

B.: Bet mums tak ir i d e ā l s paraugs – tepat, Jēkaba ielā! Tiem cilvēkiem smaids tikai retajam izlaužas...

R.D.: Skumji.

B.: Kas tur skumjš! Katram šai dzīvē sava loma; mums bez viņiem gan būtu skumīgi, godigi sakot. Atceros vienu baigi labo atgadījumu – kopā ar visu komandu bijām aizgājuši uz Saeimu. Gribējās paskatīties, kā viņi dzīvo. Tā reakcija, kā viņi mūs sagaidīja un uztvēra, bija apmēram tāda, it kā spītālie būtu ieradušies. Tik ļoooti bail no mums! Bet iedomājieties – ko gan mēs šiem būtu varējuši padarīt? Nu galīgi neko! Tikai druskū pasmīknājuši. Un tas jau nu nekādi nemainītu ne viņu labklājību, nedz algas apmērus. Tā ka nebūtu ko raustīties. Tak cits ar likumu iet, cits ar greizu aci lūr, un tikai dažs ar sakostiem zobiem pienāk klāt un tomēr pasaka, ka baigi patīkot... Bet, ja tā ļem, cilvēki vien viņi ir. Kas gan to zina, kā mēs ar Raiti abi divi uzvestos, ja tur iesēdinātu mūs?

R.K.: Es – tāpat kā *Teātra Vecā Gofs* – teiktu: «Dievs, atpestī!»

B.: Nu nē! Drīzāk jau grābtu uz vella paraušanu. Ar abām rokām.

R.D.: Ūja! Arī bez mums tik daudz āžu strādā par dārzniekiem!

(*No trim mutēm seko neviltota nopūta.*)

B.: Labi tomēr, ka mēs tur neesam... Es par sevi nedotu nu nekādas garantijas! Vai, kā nēmtos!!!

Neej pa nodeldētiem ceļiem – paslīdēsi*

R.K.: Ak, ja mēs spētu redzēt dzīvi, nevis situāciju! Tad nu, nēmot vērā šo iespēju knapumu, piefiksē kādu pašas pārdzīvotu un mūsu grāmatiņas tematam atbilstošu situāciju!

B.: Ir bijis viss kas! Esmu sastrādājusi pārākās cūcības, vismaz no ceturtās līdz septītajai klasei noteikti. Tas tāds riktīgs kumeļa vecums! Man gan tagad pašai meita aug, un es vispār baidos, ka manis stāstītais varētu nākt viļai ausīs. (*Iesmejas tikai izprašnātāji.*) Bija kādreiz tāds dezodorants *Intimnij* ar izteikti nejauku smaku. Tad jau labāk ost pēc sviedriem! Man tas flakoniņš bija kaut kā paņēmies līdzi (laikam jau kādām cūcībām). Bija mums viena skolotāja, kuras priekšā tagad jūtos vainīga, kaut toreiz ne. Tā nu sanācis, ka viņa skolā nebija no tām miljākajām. Un ko daru es? Iepūšu to drānķi viņas brilju macīnā, somā, vienvārdsakot, visās mantās. Tas, protams, nav forši un vispār īstenībā nemaz nav tāds meitenes cienīgs gājiens. Visa klase sēž *Intimnij* atmosfērā. Ienāk skolotāja un tūlīt saprot, kas par lietu: ahā, kāds šiverējies pa viņas mantām. Liek mums atzīties, brīdinot, ka citādi stundu nesāks. Sasprindzinājums baismīgs. Bet klasē ir viens puika, kurš faktiski jau grasās mani nodot. Viņš savā solā pagriežas un demonstratīvi blenž uz mani. Es saprotu: viss! Ceļos kājās un saku: «Es, es, es!» Man ierakstītā piezīme skanēja šādi: «Baibas rīcība pret skolotāju ir vienkārši cūciska.» Mājās nevarēja saprast, ko gan es tādu būtu izdarījusi. Tā bija viena no pašām skarbākajām piezīmēm.

R.K.: Arī es varu padižoties: 1963./64. mācību gada pašā pirmajā dienā Natālijas Draudziņas Rīgas 7. vidusskolas direktors 11. klases audzēkņa Raita Kalniņa dienasgrāmatā pašrocīgi ierakstīja šādus līdzīga skarbuma vārdus: «Izsaku aizrādījumu par necienīgu uzvedību akta laikā. K. Priedītis.» Lai nerastos pārpratums, bildīšu, ka tas bija s v i n ī g a i s akts. LPSR himnas laikā man un vēl pāris kumeļiem sanāca tik lieli smieklī, ka noturēt vairs nebija iespējams. Dienasgrāmatu ar šo nopēlumu gandrīz vienmēr zirgošanās dēļ esmu vazājis līdzī uz klases saietiem.

B.: Mjāāā, tik šiku piezīmju man diemžēl nav.

R.D.: Tu tikko pieminēji savu meitu. Saki, vai raksturā un izpausmēs viņa kaut cik līdzinās tev? Ko tu viņā gribētu vai negribētu pārceļt no savas bērnības? Kā tu viņu audzini; varbūt tev savulaik briesmīgi riebusies ķirbju putra?...

R.K.: Re, cik daudz jautājumu vienā!

B.: Ar ēšanu man viss kārtībā! To var redzēt. (*Baiba smej, un arī mēs bikli piebiedrojamies.*) Bet patiesībā meita galīgi nav manā raksturā, tomēr ir stipri biklāka. Es gan biju ļoooti pārgalvīga meitene. Līdz pat faktam, ka uzskrēju virsū braucošai smagajai mašīnai.

R.K.: Vai mašīna stipri cieta? (*Spurdziens no Kalniņa puses.*)

B.: Mašīna cieta, es dabūju pagulēt slimnīcā ar lauztiem kauliem. Iedomājieties tikai – ar divriteni triecos, un stūre bišķīn samisējās. Pa stāvu nogāzi kraujā lejā tā, ka koki nozib gar acīm. Tai mirklī vēl paguvu nodomāt: cik stulbi trešajā klasē nomirt! Vēl tik jauniņai...

Ko es gribētu, lai viņa saprot? To, ka lietas nevajag sarežģīt. Bet tā laikam ir lauku cilvēku prioritāte. Viņi ir apskaužami vienkārši – saprot, ka saule lec, tad tā riet, bet pa šo laiku jāizdara tas un tas, un tas. Tāda pārgudra filozofēšana par dzīves jēgu tur tā īsti nesanāk. Arī es uz-augu šādā atmosfērā, ka tās bietes jānoravē, lai cik arī pašai riebtos. Tas vienkārši jāizdara! Tagad mēs savus bērnus gluži vienkārši sargājam. Šī

paaudze izaugs, īsti nezinot, kādi ir tie agrie, pretīgie rīti, kad jārauj kaut kādi stulbi kaceni, vienvārdsakot, viena vienīga vergu būšana! No tā viņi būs pasargāti, bet vai arī no citām lietām? Domāju, ka nē. Tā vietā būs kaut kas savādāks...

R.K.: Savulaik strādājot presē un zinot, ka tādas garas tekstuālā speķa slejas par varas makti jācenšas atdzīvināt, atjausimies šo sarunu turpināt izdalīlot ar kādu no lielā smējēja Stanislava Ježi Ļeca* *nesaķemmētajām domām*, kaut arī tās pat neietu rakstā ar runājamo. Nu un kas?!...(Piekrišana ir neapstrīdama.)

Reizēm pat stulbs zābaks atstāj neizdzēšamas pēdas*

R.D.: Asprātība – vismaz mums trijiem – vēl joprojām šķietas zelta vērtē. Vai to sprēgāšanu esi pārmantojusi? Varbūt gadu gaitā uztrenējusi? Kā tas ir, asprātīgā un smaidošā?

B.: Tad nu gan man vajadzētu būt ļoooti iedomīgai, ja teiktu: ziniet, es esmu šausmīgi asprātīga. Ho-ho! Bet, ja to saka ļaudis no malas, tad tas, protams, pat ļoti glaimo. Man vienmēr ir patikuši cilvēki, kuriem paškritika un pašironija piemīt saprātīgās devās un kuri māk jokot ne tikai par citiem, bet arī paši par sevi, un ne jau tai izdevīgākajā, bet pareizā, reālā gaismā...

R.D.: Nuja, Lapčenoks tā arī dzied: «Pasmejies par sevi, sevi, / Pasmejies par sevi pats, / Citādi par tevi, tevi / Pasmiesies vēl divtik kāds...»

B.: Es vienmēr esmu centusies to pareizi novērtēt, bet švaki sanāk.

R.D.: Kur nu švaki!

B.: Nē, nu citreiz ir tā, ka cilvēks faktiski ir ļoti labās domās par sevi. Teiksim, kā ir: labāku cilvēku par mani būs grūti atrast!

R.D.: Arī mēs nebūt neesam zemē metami...

R.K.: Katrā jokā ir vismaz viena unce taisnības. Man nāk prātā tā die-

na, kad es tevi pirmoreiz redzēju televīzijā. Neatceros raidījumu, bet tu intervēji divus no Skandināvijas atbraukušus mūziķpušus, pie mums galīgi nepazīstamus. Un darīji to ļoti atraktīvi, kaut nojautu, ka viņus pirms tam nebiji satikusi.

B.: Ā, es atceros to reizi!

R.K.: Piedod, bet no sākuma es domāju, ka esi ierāvusi...

B.: Tā daudzi domā vēl joprojām!!! Ar puišiem bija tā: Andrejs Ēķis ienāca studijā un teica: «Eu, kaut kādi zviedri atbraukuši. Esot baigi populārie. Kurš nointervēs?» Neviens īsti negrib, jo ārzemnieki tai laikā bija drusku tādā kā pārcilvēku lomā. A es tikko kā atnākusi. Un tad viņš provokatīvi saka: «Nu tad tev jāiet, jaunīnā!» Ne es zinu, kas viņi tādi, no kurienes un ko šie dara. Vienīgais, ar ko varēju viņus pārsteigt, – nospēlēt vientiesīti (un tā arī bija!).

R.K.: Tikai pēc tam es sapratu, ka to tu esi paveikusi žilbinoši! Turklāt – bez iepriekšējas sagatavošanās!

B.: Katrā ziņā biogrāfijas nelasīju, neko citu par viņiem internetā nemeklēju, un tas tikai tāpēc, ka viss tika noorganizēts ārkārtīgi ātrā tempā. Lūk, te viņi aiz durvīm, un še, lūk, esi tu, kamera šite. Nēm un intervē! Nosaukums grupai nezin kāds tur, un viss. Tagad par to grupu nekas vairs nav dzirdēts.

Vainagosim pieres tikai tiem, kuriem tās ir*

R.D.: Ja uz vienas rokas pirkstiem vajadzētu saskaitīt, kuri tad ir lielākie vietējie smējēji, tad skaidrs, ka tie – vismaz tagadīj – ir Fredis un Ufo (ja reiz runa par ēteru), un trešā – kā likts! – Sipeniece. Vai šie *nevīstošie brašuļi* arī tev bijuši parauga vietā? Tu viņos klausies arī tagad?

B.: Klausos!

R.K.: Bet tās taču nav žurku sacensības?

R.D.: Ha! Atkal *trīs jautājumi* vienā!

B.: Nemūžam! Pasarg' Dievs, lai neviens to tā neuztver! Godīgi sakot, nekad sevi neesmu likusi vienā plauktā kopā ar viņiem. Pirmkārt, tāpēc, ka abiem šajā jomā ir desmit gadu pieredze. Otrkārt, viņi to dara ļoti labi, – tas ir ārkārtīgi veiksmīgs tandēms, jo viens otru papildina. Es tiešām apbrīnoju gan Fredi, gan Ufo, kaut nedievinu, jo vienkārši tas vecums pāri... Mums ir labas attiecības, un absolūti nejūtamies kā konkurenti.

R.K.: Un tagad saki tā: vai *Star FM Zoopasta* ir tevis izveidota? Nāvīgi forša – es tās rīta stundas līdz vienpadsmitiem klausos un gavilēju.

B.: Godīgi sakot, tas nav mans auglis. Faktiski – zviedru paraugs. Protams, ka es ēteram gatavojos un ļoti neciešu žurnālistus, kas negatavojas nedz intervijām, nedz ēteram un domā: eh, gan jau kaut kā... Protams, arī man reizēm kāda *laža* atgadās. Mēs pie mikrofona sākam runāt par kaut ko, bet jūtam, ka *nevelkam*, ka mūsu zināšanas ir stipri par švakām, lai šo tematu pat uzsāktu. Un tad neveikli mēģinām *nocilpot nost*.

R.D.: Bet jums tas pat izdodas!

B.: Oi, kā mums vienreiz *izdevās!* Vārdu sakot, runājam par kādu cilvēku, kurš nomiris jau pirms kāda pusgada, bet mēs to nezinām. Studijā iesperas mūsu Ķīrtiņš un rāda ar rokām pie kakla, ka cilvēks miris, ka viņa vairs nav. Bet mēs nesaprotam, kas tie tādi par žestiem. Tad viņš ar rokām uztaisa krustu. Jūtam, ka viss kaut kā tomēr jānobeidz. Atceros, ka tam cilvēkam laikam tieši todien skaitījās dzimšanas diena. Bijām jau viņu apsveikuši, un tad – beigās – es pasaku pašu stulbāko no tā, kas dzīvē vispār teikts. Kad to zīmi, ka viņš miris, beidzot saprotu un nu manā apziņā uzplaiksni, ka bijuši pat sēru sludinājumi pirms kaut kāda tur laika, tad es nemu un saku: «Lai viņam šodien tāda lustīga

pasēdēšana... mmm... citos medību laukos.» Tas tik neveikli un pat stulbi sanāca!

R.K.: Bet vai tad jums nav tādi spēles noteikumi, ka *laižat muļķi?* Un kālab gan ne?!

B.: Skaidrs, ka mēs neesam nekāds dzīļi analītisks raidījums, kur šādi izgājieni būtu ārkārtīgi nepieņemami, bet tajā pašā laikā jārēķinās ar to, ka varbūt kāds tuvnieks sēž pie radioaparāta un viņam šai brīdī nemaz nav tik smiekliņi...

Ja būtu tik daudz klausītāju, cik noklausītāju!*

R.K.: Vai bija pārsteigums un prieks, ka pērn pavasar Molā tu ar savu radošo *blici* saņēmi Nacionālās radio un televīzijas padomes Gada balvu un dažsimt latu?

B.: Protams, jo jebkura atzinība ir glaimojoša, vai ne? Tajā pašā laikā es saprotu, ka ne jau šī Padome ir tas pats galvenais soģis, kas norādis: sak, tieši jūs esat tie paši labākie. Un arī reitingi ir visai mistisks jēdziens. Cilvēku mīlestība un interese par projektu tomēr ir noteicošais. Un interesi, godīgi sakot, es jūtu, jo man ir tāda neliela darba pieredze televīzijā, kādi gadi desmit, piecpadsmit...

R.K.: Cik pieticīgi tu runā!

B.: Tiešām! Es pat īsti neatceros, cik ilgi. Arī visādi starpposmi bijuši. Bet, ja runājam par *Dziesmu dueli*, tad par šo projektu bijis visvairāk attsauksmu un – pašas vētrainākās. Sākot no tā, kam vajadzētu dziedāt, kā un ko, jo cilvēki Joti aktīvi iesaistās: jums jāņem tas vai tas, vajag vilkt tikai tādu kleitu, bet šādu gan nekādā gadījumā ne. Tā ka līdzdalība bijusi vētraina. Līdz ar to balva šķiet likumsakarīga. Raidījums ir pamānīts, tāds spilgts un – gala beigās – arī dārgs.

R.K.: Tagad tikai godīgi: vai pašai būtu luste ļemties vienā no

komandām? (Es ar savu senu paziņu Ivetu Ščerbaču arī štukoju tur pie-teikt savas *lakstīgalmēlītes*...)

B.: Nu protams, ka gribētu! Vai tad to nevar redzēt?!

R.K.: Tu dziedi labāk un tirāk par pārējiem, *jei bogu!*

B.: Izbeidziet! Režisors man visu laiku kliedz austiņās: «Baiba, nedzie-di! Baiba, ne-dzie-di! Tev pašai būs labāk.» Mani tuvinieki saka, ka neesot pretīgākas skaņas. Ja ar nagu brauc pa stiklu, pat tas ir patīkamāk.

R.K.: Izcilā krievu aktrise un ironizētāja Faina Ranevska (atcerieties viņu kaut vai no filmas frāzes: «*Muļa, īe ķervirui meņa!*» (Nenervozē mani!)) savukārt bija atzinusi, ka pasaулslavenās kinodīvas Ľubovas Orlovas dziedāšana līdzinoties čurāšanai tukšā spainī.

B.: Redz, tuvinieki to manu publisko būšanu, arī dziedāšanu, uztver drusku savādāk. Pašu uzstāšanos šai pasākumā viņi laikam jau būtu *norijuši*. «Bet tu vēl dziedi! Lūdzu, nedari to!» Es jau it kā kontrolēju sevi, bet vēlāk skatos ierakstu. «Nu nē, šitā gove atkal pavērusi muti un dzied skalāk par visiem!» Tad nu gan šādā brīdī sevi briesmīgi lamāju. Un, kad sākas nākamais ieraksts, nozvēru: «Nu nedziedāšu, nedziedāšu! Pat tad, ja dziesmu zināšu, nedziedāšu nevienu rindiņu, un cauri! Gan jau kaut kā pārdzīvošu.» Pirmajā daļā ciešos, bet tad gīgas aiziet valā...

R.D.: Tak nekādas vainas!

Nabags ir tas, kurš nerēdz zvaigznes, pirms nav dabūjis pa zobiem*

B.: Man tomēr ir viena laba īpašība (ja vien zināma atšķirīgā vīriešu un sieviešu attieksme pret notikumiem dzīvē). Vīrieši nepiedod, bet aizmirst, taču mēs, sievietes, piedodam, bet nekad neaizmirstam.

R.D.: Toties manā uztverē atšķirība starp vīrieti un sievieti ir tīri fizioloģiska. Ja vīrietis guļ ar ģīmi salātbloodā, tad viņš ir cūka, bet, ja salātbloodā ar ģīmi guļ sieviete, tad viņa sev taisa gurķu masku.

B.: Ā, man ir vēl kāds izstāstāms atgadījums! No rīta uzgērbu smuku zaļu kostīmu, un pašai likās, ka izskatos makten efektīga. Stāvēju pie spoguļa un priečājos. Nu ļoti sev patiku tai brīdi! Veikalā nopērku puķes (man vajadzēja). Pārlieku tās kallas pār roku un eju ārā no veikala. Te aizķeras kāja, un es paklūpu. Izkritu ārā uz Brīvības ielas. Pusdienlaiks, cilvēku ka biezs. Kā es cēlos augšā pēc tāda *pasākuma*? Pirmām kārtām jutu – kaut kas notirkšķēja. Paskatos: protams, ka tās bija bikses, kas saplīsa. Abi divi ceļi pušu, viens noberzts pret asfaltu, tāds kā drusku asiņains. Kallas salūzušas uz pusēm. Un vēl kas zīmīgi – vīle aizgājusi tieši pa dibenu. Žakete beidzas tieši tur, kur *tas viss* sākas. Auto kādus divsimt metrus no manis. Tas skats, kā es gāju uz mašīnu, ir vienkārši ne-aizmirstams! Skriet nedrīkstēja, jo tā es pievērstu sev pārāko uzmanību. Iet lēnām?... Visu laiku iztēlojos savu pēcpusi, kā *tas viss* izskatās... (*Skaļi smej abi tincinātāji, tak B.S. turpina visdzīļākajā nopietnībā.*) Domāju: nu labi, celulīts pa gabalu varbūt arī nav pamānāms, un vispār tas nav nemaz tik traks. Kad iekāpu mašīnā, es tāāā smējos, jo kontrasts no tā, kā jutos no rīta pie spoguļa, līdz tam brīdim, kad izkritu uz ielas, bija milzīgs. Tas viss tevi tik ļoti skaidri noliek pie vietas un tādā saprašanā, ka dzīvē viss ir līdzsvarā. Nedrīksti iedomāties, ka esi *baigais pipars*. Tūlit pat vari izrādīties dubjos. Jāapjēdz, ka vienā mirklī viss var mainīties, un cilvēka seja tev jāsaglabā jebkurā dzīves situācijā.

Iesākumā bija vārds, beigās bija frāze*

** Deja trijatā (fr. val.)

Pas de trois ar Baibu Sipenieci

Esiet sveiki!

...

Ļauj pieglaust galvu...

R.D.: Nereti esmu brīnījusies par SARMĪTES SĪLES nepuritānisko attieksmi. Piemēram, pozēt kailai. Bet Gunāra Bindes bildes kļuva slavenas. Un līdz ar to arī Sarmīte. Un ne tikai tāpēc, ka pozēja. Arī tāpēc, ka apņēmīgi ir gājusi tikai vienu ceļu – popularizējusi mākslu un māksliniekus.

R.K.: Viņu kādreiz – pēc gadiem simt – debesu plašajās darbnīcās dzījā pateicībā gleznos lielais Leonardo, lielais Rubenss, lielais Pikaso, lielais Rozentāls. Un kur tad vēl foto dīžmeistari ar savām zībspuldzēm!

Laime, kas nav noskaužama

R.D.: Tevi var apskaust, jo visu mūžu esi strādājusi svētnīcā.

S.: Cilvēkiem, kas īsti šo grāmatu, varu teikt tā, ka tad, kad ir slikts noskaņojums, vajag apsēsties, koncentrēties un sarunāties ar Dievu. Un tad prāts klūst mierīgs, bet dvēsele sāk priecāties. Domāju, ka savā dzīvē varu atrast daudz skaistu brīžu, par kuriem var pasmaidīt, kas ierosina labu garastāvokli, adrenalīna pieplūdumu asinīs.

Visu laiku manī pret daudzām lietām bija ļoti lielas pretenzijas. Taču neatkarīgi no tā, kas bijis un kā bijis, varu teikt, ka esmu laimīgs cilvēks, un šo laimi neviens man nevar noskaust, jo kopš sešpadsmit gadu vecuma esmu atradusies tādā kā bļodiņā, kur man ir komfortabli un burvīgi. Patiesībā tās ir pat vairākas bļodiņas un tās visas stāv cita citai līdzās.

Lūk, pirmā. Kad es, būdama 8. klases skolniece, nonācu Jaunatnes teātra skolēnu aktivā. Tas bija fantastisks laiks it visiem, kas tur piedalījās. Domāju par nelaiķi Pēteri Pētersonu, kurš mums, sīkiem zaķēniem, pilnā

Lustīga strādāšan'

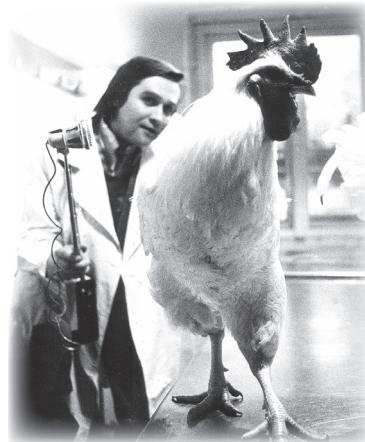

Dienestu krievos atgādina «Red army».

Tas gods būt kopā ar Valsts prezidenti un savu otro mammu – Triju Zvaigžņu ordeņa kavalieri režisori Herti Naudiņu.

K o d a i

KODAI (FINĀLAM / EPILOGAM)

Reiz kāds cienījams kolēģis mums abiem it zīmīgi teica: lai nu kas, bet mulķība nekad nepārkāpjot robežas, – kur tā izplešoties, tur arī tās teritorija (ja kas). Tad raugiet, cik tālu un plaši tai biežu nejaušību kārtā daudzu gadu garumā bijis lemts izplesties! Kā dzirdēts, tagad robežas pārskatīt vairs neesot brīv. Nu un?! Šādā vīzē tās visu turpmāko laiku paliks ikviena šīs grāmatas lasītāja *gaišā piemiņā*. Un mēs abi – Ruta un Raitis – nesakām ne četri, ka vēsture atkārtosies. Gan jau greizības piemeklējušas un piemeklēs vēl daudzus citus tikpat diženus *spalvasbrāļus*. Bet tad lēmēja atkal būs izdevniecība AVOTS: otro sējumu drukāt vai nedrukāt...

Ruta Daršinė, *Raitis Kalniņš*

Satura rādītājs

RUTA DARBIŅA	Smiekls vien...	3
RAITIS KALNIŅŠ	Kaut pateicības diena jau garām...	7
SELGA AMATA	Ber labi dūšigi, gribu pamēgināt!	10
REINIS ĀDMĪDIŅŠ	Lieta Nr. 778	16
LĪGA BLAUA	Tā lieta tev iet!	26
ALDA BRIEDE, ANDRIS BRIEDIS	Rokrakstu sabojā rakstot.....	33
ILONA BRŪVERE	Par sunja murgiem un piedošanu parādes durvis	44
ANITA DANOSA	Žirafes smiekli	50
ANDREJS DRIPĒ	Jēga ir dzīvot	58
INGA CORBUNOVA	Smiekli nenāk	73
JĀNIS GULBIS	Kāpēc? ↔ Tāpēc	79
LIA GUĻEVSKA	Pjāptašu vakars	90
ĒRIKS HĀNBERGS	Omulīgās visādības.....	101
VALDIS ĪVĀNOVS	Ak, mana nostalģija...	111
DAINIS ĪVĀNS	Nezināmā žurnālista kaps	118
GUNĀRS JĀKOBSONS	Pat viegumam ir savs īpatsvars.....	137
DAINA JĀNKALNE	Epizodes	145
INGA JĒRUMA	Pie lielajiem galddiem paretam pielaistie	151
AIJA KAŽOKA	Avantūriste ar prātu	158
MAJUJA KUDAPA	Tāda ir tīgera dzīve!	165
EVA MARTUŽA	Lielo spēļu spēlmaņu atklāsmes	172
DAINA OLĪŅA	<i>Piespīautās kāpostbīodas strēbēja</i>	180
KĀRLIS PAMŠE	Beidzot jākļūst nopietnākam	194
LILITA POSTAŽA	Postīt ne, veidot	203
JKUKA RISLAKI	Dzīvesbiedra dienasgrāmata	210
MĀRĪTE ROMĀNE	Cela piedzīvojumi	223
OJĀRS RUBENIS	Nekad nenāc tukšām rokām.....	235
BAIBA SIPENIECE	<i>Pas de trois ar BAIBU SIPENIECI</i>	245

SARMĪTE SĪLE	Laime, kas nav noskaužama	256
ANDREJS SKAILIS	Smēliens no dullo atmiņu akas.....	265
INGVILDA STRAUTMANE	Pastāstiņi	273
KĀRLIS STREIPS	Ar švunku	278
TEKLA ŠAITERE	Pārpratums Cēsis	282
BAIBA ŠÄBERTE	Pieci aiz astītes noķerti <i>kvarki</i>	285
OLĢĒRTS ŠUSTS	Epizodes iz <i>Otto</i> dzīves kontrastos	295
DACE TERZENA	Stāsts par kleitām un ne tikai	311
DZINTARS TILAKS	Neliels traktāts par <i>pārpratumīgo</i>	318
GUNNARS TREIMANIS	Negaidīts triks	326
ELITA VEIDEMANE	Aizliegtais šņabis	329
ANDREJS VOLMĀRS	Vai mans mūžs kam lieti der?!.....	333
EGILS ZIRNIS	Prieki un bēdas manās žurnālista gaitās	339
LIGITA AZOVSKA, MIERVALDIS MOZERS	Izpostīti neizpostītie svētki	343
RUTA DARBIŅA	Stop! Tālāk iet aizliegts.....	348
RAITIS KALNIŅŠ	Kalniņa baltās patiesības trejos dziedājumos	352